

?Va de llengua

Efectivament, en aquesta ocasió voldria fer unes reflexions personals a l'entorn de la nostra llengua en l'àmbit comercial. Fa poques setmanes es divulgava un estudi de la Direcció General de Política Lingüística i el Consorci per a la Normalització Lingüística, que reflectia que avui el 57,4% de la retolació dels comerços de la ciutat de Manresa és en català. Si hi afegim que un 28,2% són de caràcter ambivalent, és a dir que tant es poden considerar en català, com en castellà o de qualsevol altra llengua, arribem a un apreciable 85,40 %.

No està pas gens malament, atesa la persecució implacable de l'Estat espanyol contra la llengua i la cultura catalanes, que segueix plenament vigent. Però no és pas l'ideal, ja que hauria de ser el 100%, com qualsevol país normal. Sense coartar pas que hi hagi al costat altres llengües que l'acompanyin. És el que té ser un poble subjugat. Una situació complexa de gestionar, perquè a més avui tenim conciutadans de llengües i cultures diverses, que cal respectar. Això sí, la llengua hauria de ser el punt lliure i franc de trobada. I el castellà una més?.. Propera i germana, això sí.

De fet, qui reclama bilingüisme als altres, normalment és monolingüe! I, com deia aquell, per saber si som un país ocupat, només cal veure quina llengua parla l'exèrcit?.

A banda d'això, sí que considero preocupant la manera com les noves generacions van perdent denominacions clàssiques i genuïnes, com la manera d'esmentar les hores. Cada vegada més es van traduint i calcant de la forma castellana. Així, dos quarts de dues, acaben sent la una i mitja. Té nassos, la cosa! A mi m'agrada més la fórmula catalana, que reflecteix tota una manera de ser i de pensar, mirant sempre endavant, cap al futur; o sigui, prenent part de l'hora següent, no aferrats encara a la que acabem de passar? I això tampoc no ho fan dues grans llengües, com l'anglesa (*one and a half*) o la francesa (*une et demie*).

També val a dir que hi ha coses que van fent evolucionar la llengua i que no acabo d'entendre gaire. Em refereixo al fet que als darrers anys s'ha posat de moda eliminar a les marques o denominacions institucionals la preposició *de*, que és un clar indicatiu de procedència o possessió, entre d'altres. I això no passa pas quan parlem, perquè aleshores sí que la seguim mantenint de manera natural. Un darrer exemple a casa nostra el tenim amb el nou logotip de l'empresa Aigües de Manresa SA que des d'ara, al costat de la nova imatge de marca, només hi ha escrites les paraules "Aigües" i "Manresa". Això ja ho van començar a fer fa temps les entitats bancàries. Sé que pot semblar anecdòtic, però val la pena seguir en aquesta direcció, empobrint la llengua?